

VIDA PARROQUIAL

Diumenge **XVI del temps ordinari (C)**, 14 de juliol de 2019.
Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42

ENTERRAMENT

El dia 6 de juliol vam acompanyar amb la nostra pregària la família de Juan Gordillo Montaña, de 70 anys.

Els més vulnerables des de la nostra mirada (I part)

Les circumstàncies que porten una persona a haver de deixar la seva terra d'origen poden ser diverses: de vegades és una decisió voluntària, una oportunitat per realitzar-se professionalment; d'altres és la necessitat de conèixer i conviure amb altres formes de vida amb valors completament diferents. Hi ha d'altres situacions en què la franja entre la voluntarietat i l'imperatiu per millorar les condicions de vida es poden confondre enganyosament. Davant d'un futur gris o bé incert, contingents de població significatius opten per emigrar a indrets on poden tenir l'oportunitat que no tenen als seus països d'origen. Amb mitjans econòmics diversos inicien un viatge que dona fe del seu inconformisme i de la seva obstinació per consolidar una estabilitat que superi de manera

definitiva el marc de provisionalitat gairebé permanent que els ha tocat viure. En aquests casos, l'opció de tornar sovint és present en la ment d'aquestes persones. Algunes aconseguiran fer-ho, d'altres no.

M. Dolors Puigdevall Dalmau
Directora de Càritas Diocesana de Girona

A qui he d'estimar?

Jesús, més o menys conscientment, trobo raons per limitar el meu amor als qui em són més propers i als qui m'admiren. Amb la paràbola del "Bon Samarità" em dius que el meu amor ha de superar les barreres de raça, cultura, religió o simpatia. L'amor que em proposes ha d'obrir el meu cor a tots els que necessiten la meua presència. Ja sé que sovint això m'obligarà a posar gestos que em demanaran temps, compromís i diners. Però no em puc pas acostar de dir frases boniques, ni de participar en manifestacions populars, que em podrien fer creure que soc "solidari". Dona'm un cor generós i una ment oberta perquè expressi l'autenticitat del meu amor amb tot el que soc i tinc.

Josep Codina

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenuou

14 de juliol del 2019 Núm. 805

Diumenge XV durant l'any C

ESTIMAR AL PROÏSME

Avui Jesús ens demana que no siguem persones egoistes tancades en nosaltres mateixes, sinó **obertes** a les persones que tenim al nostre voltant. Hem de **saber mirar** com el bon samarità que va saber veure que algú necessitava ajuda. I cal començar pels que tenim més a prop. Si per aquells que Déu ens ha posat en el camí de la vida: marit/muller o parella, fill/a, fills/filles, pare/mare, sogre/a, germà/germana, germans/germanes, avi/àvia, tiet/a, cosí/cosina, amics/amigues.... per després poder anar més enllà. Aquests que tenim a prop també són el nostre proïsme ens cal **disponibilitat i acceptar-los** tal com són.

Aquest mestre de la Llei li pregunta a Jesús: Qui és el meu proïsme? Ell intueix que està pensant només en persones de la seva raça, religió....Els samaritans no agradaven a la majoria dels jueus. Amb aquesta paràbola trenca amb les etiquetes i qui actua correctament és el samarità. Denuncia una situació en la qual els que es preveu que l'ajudaran no ho fan. Ens dona també un toc d'alerta amb **etiquetar** a les persones o fer-ne un judici anticipat: pel seu origen, per l'aparença física, pel color de la pell, per la seva orientació sexual, nivell social....

El manament d'estimar Déu va unit amb l'amor als altres. No pot haver-hi un amor veritable a Déu sense tenir en compte el proïsme. Que Ell ens ajudi a tenir un cor de carn i no de pedra; per a poder-lo imitar en la seva compassió i misericòrdia vers tothom. Que ens ajudi a sortir dels nostres egoïsmes, dels nostres tancaments, de les nostres indiferències vers els altres i que no etiquetem ni jutgem mai. Finalment, un suggeriment, que pensem cadascú: Estimo Jesús però..... qui és el meu proïsme en la meua vida? El veig? L'ajudo o l'etiqueto? Em deixo dur pel meu egoïsme?

V.T i E.M.

FULL INFORMATIU

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisès s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

Salm responsorial [68,14.17.30-31.33-34.36-37]

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant.

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida.» / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius.

Déu salvarà Sió, / reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor / ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per

ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

Eucaristies «alternatives»? (IV part)

I la terra gira que gira

Els temps són convulsos i hi ha perill que siguin les forces dels fidels, finalment esdevinguts adults, a les quals s'ha negat arbitràriament competència cristiana, les que n'estripin pel dret les costures, ja que el sistema eclesial ha estat incapaç, per mandra teològica essencial, de fer-se càrrec d'una anàlisi lúcida de la cultura i l'Evangeli. Pel que fa als ministeris ordenats, segueix la inèrcia i la mandra per a afrontar la llei del celibat obligatori dels sacerdots, que infligeix sense cap justificació evangèlica el dret natural més elemental, l'acceptació dels ministeris per a les dones (almenys les diaconies, que ja van existir, i és que ara es proposen «serioses» comissions per a saber si poden existir!)

Ramon M. Nogués (El Pregó, núm. 557)